

Ódor Fanna

KÉTUJJNYI

Egy fotóalbumot nézegetek,
olyan régimódit, ahol hártvás lapok választják el az oldalakat,
a képek alatt adatok: név, születési idő,
súly és hossz, terhességi hét,
Apgar-érték, és GV, ha gátvédelem volt, SC, ha császár.
Kétujjnyi vastag
albummal lepett meg édesanyám a diplomaosztó után.
Fekete kalapjáról úgy peregtek az esőcseppek,
mint a göröngyök apám temetésén,
e világ anyaméhéből egy másik világra születünk – mondta a pap,
s hinni akartam, hogy igaza van.
Másnap munkába álltam.
Az albumot bent tartom a kórházban,
azóta négyujjnyi lett,
a fotókat magam készítem,
rögtön a méhlepény megszületése után,
egy kattintásba zárom a meleg, lucskos pillanatot,
persze vaku nélkül, nejlonba csomagolt készülékkel.
Az asztalon sütemények fekszenek kitakarva,
egy tegnapi apuka hálája,
két minyon között egy gyümölcstorta,
három túrós, két csokis,
makaronok, és egy krémes,
az a kedvencem, kétujjnyi a hab a tetején.
Senki nem lát, villa nincs, hát
ujjnyi adagokat kanalazok számba
lassanként, a bal kezemmel,
míg a jobbal lapozok.
Igyekszem nem összekeverni a kettőt.
Ma is abortusszal kezdett a kisműtő,
volt belőle tizenöt,
én három kismamával vettem át a műszakot:

egyik már kint az osztályon,
másik az aranyórát tölti,
a harmadiknak gyengék a fájásai, kétujjnyira nyitott.
Nem akar tágulni
innen
egy szemtelen légy,
hiába hajtom el már sokadszorra,
itt zsong a krémesem körül.
Rászáll a lapra, hirtelen összecsucok az albumot,
izgága zsongása mozdulatlan maszattá változott,
letörlöm,
hál' isten nem hagy nyomot.
A nővérszoba foteljában ülök,
innen átlátok a kismamára.
Még nevetgél a férjével,
majd eltűnik a mosoly, amikor a méhszáj,
addig nincs dolgom.
Feljegyzem: 14:30,
és ujjamat nyalogatva belemerülök az albumba.
Különleges gyűjteményem minden darabját úgy ismerem,
mint gyermekkorom matricagyűjtőjét,
itt a kis koraszülött, 28. hétre, még két hetet élt,
képét később feketével kereteztem,
a picike halvaszületett fotójára két év múlva rátettem
a 3800 grammos testvér képét,
mintha ugyanő lenne, jobb kiadásban,
holott egyedi, bőrkötéses darabok,
csak nem mindet e világra készítették.
Itt vannak a hármaskreim, 32. hétre, persze császárosak,
a downosnak jószolt baba, aki egészségesen született.
A kis táltosom gátvédelemmel,
hat-hat ujjal,
kettőt azonnal elkötöttek,
nincs különcködés.
A fali készülék hangja berregve tépi szét az aranyfonalat:
beindult szülés, négyujjnyira nyitva,
azonnal érkezik a mentő,

és valóban, már hallom is a szirénát.
Megmosom ragacsos ujjamat,
és az ablakhoz lépek.
Két hordágy a két világ határán:
a fekete békésen ballag a patológia felé,
a fehér fürge lábakon szalad felém,
az egyikén élet,
a másikon halál.
Egymás mellé érve kezét fognak
a mentősök a betegszállítóval.

ÉDESANYÁMNAK

Még nem tudod, és akkor sem fogod tudni,
mikor a szemfedőt rám teszed,
mint most apámra, aki – mindketten tudtátok – nem is az apám,
de nem azért hagytam elmenni,
hiszen úgy szerettem, mintha a vér is összekötött volna minket,
nem csak a szíve, ami ilyen korán megtorpant a dobogásban,
hogy én mindig veled leszek.

Most nem mondok semmit, mert tudom, hogy nagyon fáj neked,
pedig hol van ez még attól a kintől,
hogy tétlenül nézd, ahogyan gyilkosokkal lógok,
ahelyett, hogy veled ünnepelnék,
ha már utánam jössz a fővárosba.
De addig még van időnk.

Mielőtt jönnek a rokonok, felviszlek a dombra,
ahová apám sosem jött ki veled, mert sok volt a munka,
csak te vártál itt alkonyatkor, nézve az utat, mikor az napokra elnyelt.
Csókjaidtól borítva leültem melléd a porba
– előlé nem emelnek zarándokhelyet –,
és csak fogtuk egymás kezét,
néztük a búcsúzó Napot,

amit kisgyermekként meg akartam keresni,
utánamenni a nagy golyónak,
te nem engedted, de reggelre mindig megkerült.
Nem mondod ki, hogy hinni szeretnéd,
nem mered, hogy apám is megkerül majd,
és én nem győzködlek,
bírom benned,
áldott vagy te az asszonyok között,
eljön az idő, amikor nem kérdezed,
hogyan lehetséges ez.

Csak nézed a napot,
és hallgatod a szelet,
arra gondolsz, hogy hasonlítok hozzá:
én is ide-oda megyek,
tényleg hasonlítok hozzá:
mindig itt maradok veled.

ÁSÓ, KAPA

Ha egy leány belészeret egy legénybe, minden gombócba az ő nevét rejti, s jelnek veszi, hogy éppen a kedvese neve jött fel elsőnek.
Ha egy leány belészeret egy legénybe, ő énekel a lehangosabban a fonóban, és dideregve mossa arcát az első hóban, hogy szép legyen.
Ha egy leány belészeret egy legénybe, a karzaton őt nézi a mise alatt, majd pogácsát süt neki, amibe havi bajának véréből elegyít.
Ha egy leány belészeret egy legénybe, rossz hírét kelti a szomszéd leánynak, ki ugyanazt találta kiszemelni magának.
Ha egy leány belészeret egy legénybe, aratáskor kissé feljebb emeli szoknyáját, s szemérmesen köti szorosabbra blúzát, valahányszor a legény felbukkan.
Ha egy leány belészeret egy legénybe, előfordul, hogy szalmakazalban keresgéli pártáját, vagy elszakad a pendelye.
Ha egy leány belészeret egy legénybe, a szülei eltiltják tőle, mert egy tisztességes leány nem mehet hozzá a Falurosszához.

Ha egy leány belészeret egy legénybe, képzeletben a folyónak megy, de aztán a holdvilágnál meglátja a legényt a szomszéd lányos háznál, és másnap bent hagyja új kérője szűrét.

Ha egy leány nem szereti a vőlegényét, majd megszereti, ahogy más is, és végül engedi, hogy bekössék a fejét.

Ha egy asszony nem szereti az urát, akkor sem mondja senkinek, nem panaszkodik fejfájásra, és a szokásokhoz mérten szüli a gyerekeket.

Ha egy asszony nem szereti az urát, akkor is lehúzza a csizmáját, ha őt felrúgta, kimossa a kapcáját, és a legfinomabb falatokat neki tálalja fel.

Ha egy asszony szereti az urát, az ura akkor is félremegy, de neki elég nagy a köténye, sok minden elfér alatta a lila foltok mellett.

Ha egy asszony szereti az urát, csak lopva gondol a Falurosszára, aki még mindig agglegény.

Ha az asszony szereti az urát, imádkozik, hogy ne vigyék a frontra, s ha mégis, önmagát fogja be az eke elé.

Bár az asszony szereti az urát, előfordul, hogy szalmakazalban keresgéli főkötőjét, vagy elszakad a pendelye.

Ha egy asszony szereti az urát, nem megy el a Falurossza temetésére, azt mondja, gyengélkedik, és ez látszik is rajta.

Ha egy asszony szereti az urát, a Falurossza mellé temeti, de a dupla sír túlfelére, hogy ő majd kettejük között nyugodjék békében.



A világ közepe, 2023